

## Věc C-296/10

**Bianca Purrucker**

**v.**

**Guillermo Vallés Pérez**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce  
podaná Amtsgericht Stuttgart)

„Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání  
a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské  
zodpovědnosti – Nařízení (ES) č. 2201/2003 – Překážka věci  
zahájené – Žaloba ve věci samé týkající se práva péče  
o dítě a návrh na předběžná opatření  
týkající se práva péče o těžce dítě“

Názor generálního advokáta N. Jääskinena přednesený dne 4. října 2010 . . . I - 11167

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 9. listopadu 2010 . . . . I - 11206

### Shrnutí rozsudku

1. *Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení č. 2201/2003 – Příslušnost ve věcech práva péče o dítě – Překážka věci zahájené (Nařízení Rady č. 2201/2003, čl. 19 odst. 2 a článek 20)*

2. *Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení č. 2201/2003 – Příslušnost ve věcech práva péče o dítě – Překážka věci zahájené*  
(Nařízení Rady č. 2201/2003, čl. 19 odst. 2)
3. *Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení č. 2201/2003 – Příslušnost ve věcech práva péče o dítě – Překážka věci zahájené*  
(Nařízení Rady č. 2201/2003, čl. 19 odst. 2)

1. Ustanovení čl. 19 odst. 2 nařízení č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení č. 1347/2000 nejsou použitelná v případě, že je za účelem vydání opatření ve věci rodičovské zodpovědnosti nejprve zahájeno řízení u soudu jednoho členského státu pouze za účelem nařízení předběžných opatření ve smyslu článku 20 tohoto nařízení a později je na návrh směřující k vydání týchž opatření – ať již ve formě předběžných opatření nebo konečného rozhodnutí – zahájeno řízení u soudu jiného členského státu příslušného k rozhodnutí ve věci samé ve smyslu téhož nařízení.

zakládá příslušnost k rozhodnutí ve věci samé. Mimoto použití uvedeného ustanovení nebrání zahájení řízení u soudu příslušného k rozhodnutí ve věci samé. Článek 20 odst. 2 uvedeného nařízení zamezuje jakémukoli riziku rozporu mezi rozhodnutím, kterým se nařizují předběžná opatření ve smyslu článku 20, a rozhodnutím přijatým soudem příslušným k rozhodnutí ve věci samé, jelikož stanoví, že předběžná opatření ve smyslu tohoto čl. 20 odst. 1 pozbývají účinnosti v případě, že soud příslušný k rozhodnutí ve věci samé přijal opatření, která považuje za vhodná.

Článek 20 nařízení č. 2201/2003 totiž nelze považovat za ustanovení, které

(viz body 70–71, 86 a výrok)

2. Skutečnost, že je u soudu členského státu zahájeno řízení o předběžných opatřeních konkrétně ve věci práva péče o dítě nebo že je v rámci takového řízení přijato rozhodnutí a že z informací obsažených v podaném návrhu nebo přijatém rozhodnutí nevyplývá, že je soud, před nímž probíhá řízení o předběžných opatřeních, příslušný ve smyslu nařízení č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení č. 1347/2000, nemá nezbytně za důsledek vyloučení existence – v souladu s tím, co případně dovoluje vnitrostátní právo tohoto členského státu – návrhu na zahájení řízení ve věci samé souvisejícího s návrhem na předběžná opatření a obsahujícího poznatky mající prokázat, že soud, před nímž řízení probíhá, je příslušný ve smyslu tohoto nařízení.

V takovém kontextu musí soud, který zahájil řízení později, z vlastního podnětu ověřit, zda rozhodnutí soudu, který zahájil řízení jako první, jímž se nařizují předběžná opatření, pouze nepředcházelo pozdějšímu rozhodnutí přijatému při lepší znalosti věci a za podmínek, které se již nevyznačují naléhavostí vydat rozhodnutí. Soud, který zahájil řízení později, by krom toho měl ověřit, zda nároky, které jsou předmětem předběžných opatření,

a nároky uplatněné později ve věci samé netvoří procesní celek.

(viz body 80, 86 a výrok)

3. Pokud i přes úsilí vynaložené soudem, který zahájil řízení později, informovat se u účastníka řízení, který se dovolává překážky věci zahájené, u soudu, který zahájil řízení jako první, a u ústředního orgánu nedisponuje soud, který zahájil řízení později, žádnými poznatky, které by umožňovaly určit předmět návrhu podaného u jiného soudu a věc, ve které byl návrh podán, a které by směřovaly zejména k doložení příslušnosti tohoto soudu v souladu s nařízením č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení č. 1347/2000, a pokud z důvodů zvláštních okolností zájem dítěte vyžaduje přijetí rozhodnutí, které lze uznat v jiných členských státech, než je členský stát soudu, který zahájil řízení později, je nutné, aby posledně uvedený soud po uplynutí přiměřené lhůty za účelem obdržení odpovědi na položené otázky pokračoval v přezkumu návrhu, který mu byl předložen. Délka této přiměřené lhůty musí být určena v souladu se zájmem dítěte s ohledem na konkrétní okolnosti dotčeného sporu.

V tomto kontextu je třeba připomenout, že cílem nařízení č. 2201/2003 je v zájmu dítěte umožnit soudu, který je mu nejbližší, a který je tudíž nejlépe

obeznačen s jeho situací a stavem jeho vývoje, aby přijal nezbytná rozhodnutí.

(viz body 82–84, 86 a výrok)